

SÁNCHEZ GARCÍA-PARDO, GABRIEL

Colindă-Lumi / Gabriel Sánchez García-Pardo. - București : Unicart, 2021

ISBN 978-606-576-982-3

821.134.2

Copyright © Editorial Hidra, S.L.: Gabriel Sánchez García-Pardo, 2015

Titlul original: CRUZAMUNDOS

Ilustrații: Verónica Álvarez

Harta: Pablo Uría Díez

Ediția din România publicată prin acord cu Agenția Literară Livia Stoia și ST&A

Traducere din limba spaniolă

Elena-Anca Coman

© 2021 Editura Unicart pentru versiunea în limba română

Editura Unicart sprijină drepturile de autor, deoarece consideră că acestea susțin creativitatea, încurajează diversitatea autorilor, promovează libertatea de exprimare și creează o cultură vie.

Vă mulțumim că ați cumpărat o ediție autorizată a cărții de față și că respectați drepturile de autor, prin faptul că nu reproduceți, nu scanați și nu distribuiți nicio parte a acestui volum. Astfel, ne ajutați să continuăm să publicăm cele mai frumoase cărți pentru toți cititorii.

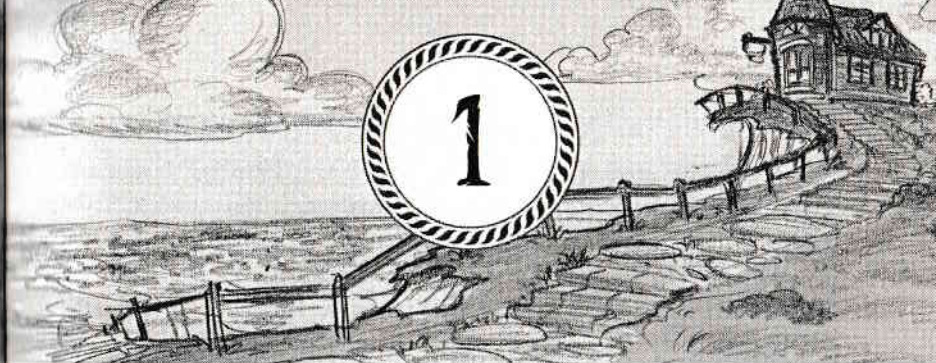
www.unicart.ro
www.edituraunicart.ro
Tipărită în România

Colindă-Lumi

GABRIEL SÁNCHEZ GARCÍA-PARDO

EDITURA
UNICART

Gemenii și astrolabul

Valurile se spărgeau cu putere de țărmlul abrupt, în timp ce întreaga clasă urca pe un drum șerpuitor împrejmuit cu gard din lemn mâncat de cari. Bătrâna profesoară Mollie repeta întruna că acea peninsulă solitară oferea un spectacol natural minunat, dar elevii ei, plictisiți și obosiți fiindcă merseseră de-a lungul coastei toată dimineața, nu găseau nimic spectaculos în câteva stânci erodate și-și doreau să ajungă mai grabnic pe culmea țărmlului abrupt, ca să se așeze puțin.

— Să vedem... Howard, Hanna, Peter, Lisa...

Pentru a treia oară în interval de două ore, maniaca profesoară Mollie striga catalogul printre murmure, în timp ce șirul de capete abătute defila prin fața ei.

— Tom, Samantha, Kane... Hmm... Unde sunt frații Robinson?

Cora și Jake Robinson mergeau foarte departe în urma șirului. Erau frați gemeni. Extraordinara asemănare fizică dintre cei doi vorbea de la sine: aceeași ochi de culoarea cerului albastru, aceeași nuanță aurie a părului, același nas în vânt...

Puteau fi deosebiți prin ceva evident: vocile lor – una de băiat, iar cealaltă de fată –, dar mai ales prin felul lor de a fi. În privința asta erau ca ziua și noaptea.

El, o agitație continuă.

Ea, pură seninătate.

Cei doi erau angrenați într-una dintre discuțiile lor obișnuite, acelea care o scoteau foarte tare din sărite pe domnișoara Mollie, și de aceea rămăseseră în urmă în timpul plimbării lor. Discuția respectivă se învârtea în jurul bătrânului lor câine, Criver, care trebuia să suporte certurile lor constante și care, în momentul acela, probabil că stătea tolănit în coșul lui din răchită, acasă, bucurându-se de zilele de pace pe care i le oferea excursia stăpânilor lui zgomotoși.

Gemenii Robinson se certau, chiar foarte mult, ce-i drept, dar, când domnișoara Mollie se întoarse ca să-i mustre, imediat își luară apărarea unul altuia. Dacă era vorba despre problemele comune, își uneau forțele.

Când ajunseră, în sfârșit, pe culmea aceluia țarm abrupt, li se oferi mult doritul timp liber, iar Jake și

prietenii săi nu întârziară să profite de esplanada de acolo pentru a juca o partidă de fotbal: improvizară două porți cu ghiozdanele lor, Liam Sullivan își scoase mingea din plastic și începură să organizeze echipele (proces care, de multe ori, le lua mai mult timp decât partida în sine). Între timp, Cora și prietenele ei Sarah și Katie, curioase din fire, urcară pe un drum de țară până la vechea casă din lemn care încununa partea cea mai înaltă a țărmlui abrupt.

Asta scria pe un afiș mucegăit în apropierea singuraticii proprietăți, a cărei siluetă se vedea ca o umbră răsucită în fața vastului ocean care o izola de restul lumii. Lemnul putrezit trosni sub picioarele Corei când urcă scările porticului casei, iar cerul se întunecă atunci când puse mâna pe clanța ușii...

– Incredibil! exclamă Cora de îndată ce trecu pragul.

Interiorul casei nu avea nicio legătură cu exteriorul sinistru. Dacă pe afară domnea negrul, înăuntru predominau auriul și argintiul: cantități uriașe de amulete prețioase, statui bogat împodobite, instrumente de navigație expuse în vitrine, mărgelile din sticlă strălucitoare atârând de tavan... Un adevărat muzeu de lumini și umbre sub influența magică a lămpilor cu kerosen. O colecție hipnotică ce o captivă pe Cora și o invită să caute un suvenir neobișnuit pentru părinții ei. Atât ea, cât și prietenele ei se apucară să arunce o privire printre relicvele fabuloase, când se auzi un zdrăngănit și apăru cineva în spatele tejghelei.

– Bună ziua, domnișoarelor. Bine ați venit la *La Argolida!*

– Bună ziua, salută Cora, foarte educată.

Vânzătoarea era o femeie frumoasă, cu niște ochi pătrunzători de un albastru marin și părul blond și lung. Se pare că nu se aștepta să o viziteze cineva, pentru că era îmbrăcată cu un halat de casă. Totuși, avea niște mănuși din piele neagră, ceea ce era destul de ciudat...

– Nu-mi place să lipesc peste tot etichete cu prețuri, explică vânzătoarea de antichități cu un zâmbet binevoitor. Dacă aveți vreo întrebare, vă rog, nu șovăiți să mi-o adresați.

– Mulțumim frumos, răspunseră cele trei fete la unison.

Cora iscodi prin vitrinele din fața tejghelei, iar vânzătoarea profită pentru a face puțină conversație.

– Ați venit cu școala?

– Da, dar suntem doar o clasă. Este o excursie de sfârșit de an școlar.

– Și câți ani ai, fetiço?

– Doisprezece, împliniți de curând.

Cora vorbea în timp ce examina instrumentele de navigație: o busolă într-o cutie din bronz, o lunetă cu motive maritime, o clepsidră...

– Dă-mi voie să-ți spun că ești o tinerică drăguță.

– Mulțumesc frumos, doamnă.

Vânzătoarea se așeză pe un taburet și o privi pe Cora cu aer nostalgic.

– Te interesează un obiect anume? o întrebă, ciocănind în tejghea cu degetele sale învelite în mănuși din piele. Toate au povești impresionante... Vezi acea statueta triumfiulară? Este o relicvă din vremuri îndepărtate, sculptată în oricalc regal, unul dintre cele mai rare și mai rezistente metale din câte există. Iar inelul acela de acolo a aparținut unei regine din Egiptul antic. Îți voi povesti tot ce vrei despre oricare dintre ele.

Profitând de ofertă, Cora arătă prin geam spre pandantivul auriu care tocmai îi atrăsese atenția.

– Ce este?

— Păi, nici mai mult, nici mai puțin decât cea mai valoroasă piesă din întreaga mea colecție... Este un astrolab, un căutător de stele.

Era un fel de ceas străbătut de o manetă în formă de fulger. Diverse circumferințe din metal auriu se suprapuneau la adâncimi diferite, trasând o rețea de desene geometrice minuțioase. Bogata circumferință exterioară, cu indicații numerice ciudate, pe care Cora nu le putea înțelege, avea în partea de sus un inel prins de un lanț gros, ceea ce sugera că fusese folosit cândva ca un medalion excepțional.

— Cora, te așteptăm afară, spuse Katie, punându-și mâna pe umărul prietenei sale. Sarah trebuie să o sune pe mama ei.

— Bine, vin imediat, răspuse Cora, întorcându-și ușor capul, fără să-și ia ochii de la vitrină.

— Mulțumesc pentru vizită, domnișoarelor, își luă rămas-bun vânzătoarea când prietenele Corei ieșiră, iar mărgelile din sticlă de la intrare zdrăngăniră.

— Cât costă? întrebă Cora, fascinată de astrolab.

— Ah, îmi pare rău! Este singurul articol care nu e de vânzare. Îl țin aici ca o încununare a colecției, dar nu ți-l pot vinde.

— Este foarte vechi?

— Nici nu-ți imaginezi...

— Și cum se folosește?

— Cora, sandviciurile sunt la tine?

Jake dădu buzna în *La Argolida* ca o vijelie, cu tâmplele pline de transpirație. Antichitățile fragile din magazin se cutremurară când băiatul intră.

— Mi s-a spus că ești aici.

Cora își dădu jos ghiozdanul cu mult calm. „Sigur că la mine sunt”, se gândi.

— Ia te uită! Sunteți gemeni? întrebă vânzătoarea, privindu-i uimită.

— Da, gemeni, confirmă Jake.

— Măi, să fie...

Mănușile din piele neagră ale vânzătoarei ciocăniră mai repede în geamul tejghelei. În timp ce Cora căuta sandviciul, Jake se întrebă cum de cineva putea să-și miște degetele atât de repede.

— Și eu am avut un frate geamăn... Vânzătoarea de antichități se opri din bătut darabana și se ridică de pe taburet, înconjurând tejgheaua. Cu mult timp în urmă...

— Cora, dacă vrei să cumperi ceva, fă-o și hai să mergem, o zori Jake pe sora lui. În scurt timp, domnișoara Mollie o să ridice tabără.

— Stai, înainte de asta vreau...

— ...să afli cum funcționează astrolabul, nu-i așa? o întrerupse vânzătoarea, ajunsă deja lângă ea.

— Da, vă rog, confirmă Cora, zâmbitoare.

Proprietara magazinului *La Argolida* părea încântată de cei doi clienți tineri ai săi. Ochii ei hipnotici,

de un albastru marin, studiau acele chipuri identice cu un interes efuziv.

– Nu-mi place să-l scot din vitrină, dar îmi ești simpatică, frumoasă. Pun pariu că la școală nu vă învață așa ceva...

În timp ce vânzătoarea de antichități deschidea vitrina care conținea instrumentele de navigație, Jake și Cora schimbă câteva priviri fugitive.

- CE CĂUTĂM AICI? HAI SĂ PLECĂM. MOR DE FOAME.
- STAI, OMULE. NU FI NERĂBDĂTOR! VA DURA CÂTEVA MOMENTE.

– Iată-l: astrolabul.

Proprietara magazinului *La Argolida* ținu în fața fraților Robinson lanțul de care atârna micul obiect circular, iar acesta începu să se lege dintr-o parte în alta, precum unul dintre acele coliere pe care le folosesc magicienii pentru a hipnotiza un voluntar din public. La fel ca sora lui, Jake se simți imediat și în mod inexplicabil atras de rețeaua de cercuri suprapuse, de maneta în formă de fulger și de strălucirea aurie orbitoare. Totuși, stomacul lui își spuse din nou cuvântul.

– Foarte drăguț, declară, dorindu-și să plece cât mai repede.

– Urmați-mă; am nevoie de amândoi pentru a-l folosi, indică femeia, întorcându-se în spatele teșghelei.

– Unde să vă urmăm?

– Afară. La ce te așteptai, băiete? Nu cred că un căutător de stele este prea eficient sub un acoperiș!

– Să mergem, Jake! spuse Cora cu blândețe, însoțindu-și gazda.

Și toți trei ieșiră pe o ușă mică din spatele casei, la marginea prăpastiei abrupte; o terasă naturală alcătuită din stâncă, mușchi și salpetru. Acolo sus, departe de tot, vânzătoarea de antichități prinse astrolabul de gâtul lui Jake.

– Poftim. Tu trebuie să-l ții.

Valurile se spărgeau furioase de baza țărmlui abrupt, norii se îngrămădeau, întunecați, în înaltul cerului albastru și nu se auzea decât murmurul spumei mării.

– Uite, frumoaso, vezi această manetă? Este aliada. Învârte-o până unde îți spun eu. Trebuie să indice spre cer...

Cora îi dădu ascultare și femeia cu mânuși negre își continuă explicația, serioasă și concentrată.

– Vei constata că, în realitate, este un vizor fin...

Vreau să privești prin el.

– Dar ce-o să văd? Ziua a fost foarte înnorată...

– Tu privește, ascultă-mă.

Vocea vânzătoarei de antichități nu mai părea acum la fel de amabilă, dar Cora îi dădu ascultare. Imediat, Jake primi, la rândul lui, un ordin:

– Iar tu... vezi acel inel care se leagă de lanț? În realitate, este un buton... Vreau să apeși pe el spre interior.

– De ce?

Vântul bătu mai puternic și frumosul păr auriu al femeii flutură de parcă sute de șerpi ar fi dansat pe capul ei.

– Este ultimul pas. Fă-l!

Jake apăsă pe inel cu degetul mare... *Clic!*

Iar Cora, cu un ochi deschis și altul închis, îl văzu: întregul univers; stele și galaxii trecând foarte repede prin fața ei, într-un vârtej vertiginos de aștri în spirală...

Rotindu-se și înaintând...

Un val puternic se îndreptă direct spre țărmlui abrupt, tot crescând, amenințător. Se izbi cu atât de multă putere de stânci, încât apa ajunse să stropească acolo sus, în partea din spate a vechii case din lemn.

Când picăturile sărate alunecară pe chipul frumoasei vânzătoare de antichități, Jake și Cora deja dispăruseră...

O furtună. Era noapte. Fulgerele proiectau pe moment umbrele unui zid de ploaie. Oceanul era agitat, neliniștit, iar două trupuri neînsemnate se luptau cu valurile.

– Jake!

– Cora! Cora, unde ești?!

În scânteierea unui nou fulger, Jake putu să distingă capul surorii sale ieșind din apă.

– Cora, dă din picioare!

Băiatul, la rândul lui, încercă să se apropie de ea. Dădu din mâini cu toată puterea și reuși să înainteze puțin.

– Jake!

– Cora, dă-mi mâna!

Talentatei mele ilustratoare, Verónica Álvarez.
Pentru o muncă pur și simplu minunată.

Marilor genii ale vremurilor noastre, domnul Walter Elias Disney, și omologului său japonez, Hayao Miyazaki, pentru că sunt o sursă de inspirație constantă. Dar și lui Joe Hisaishi, a cărui muzică umple paginile mele.

Colegilor și colegelor mele de la Grupul de Teatru Lorenzo Medina. Pentru că-mi umpleți viața de magie. Pentru că mă învățați că există mai multe lucruri în povești.

Și, în cele din urmă, familiei mele. În special acelor copii care se bucurau și se înfiorau cu *El Niño de la Mano de Madera*. Dacă în prezent ador să spun povești, este datorită lor.

Și minunatei mele Zelda, un cocker spaniel. Pentru nenumăratele plimbări pline de inspirație și relaxare. De fapt, acum, că am terminat aceste mulțumiri, o voi scoate puțin la plimbare.

Poate ne vom reîntâlni. Nu uita să-mi lași două tacâmuri lângă poveste înainte să pleci.

Poftă bună!

Cuprins

1 Gemenii și astrolabul.....	7
2 Jake și pirații.....	19
3 Vrăjitorul cu trei fete.....	37
4 <i>Escarpen</i> din Ilus.....	48
5 Cora în pădurea Bhrengui.....	64
6 Comoara tritonilor.....	76
7 Castor Gemini și legenda Colindă-lumi.....	94
8 Ofertele speciale ale lui Bussy, Broscoiul.....	112
9 Antrenamentul unei vrăjitoare.....	133
10 Devorătoarea de povești din Insula Refugiului.....	145
11 Lecția practică a guvernatoarei Lerna.....	163
12 Răzbunarea lui Yoro Pană Neagră.....	173
13 În siguranță sub protecția Marelui Far din Alhena.....	186
14 Sclavul Hydrei.....	193
15 Pregătind apărarea.....	206
16 Bătălia celor Trei Turnuri.....	213
17 Geryon, prințul din Averno.....	232
18 Stațiile din Nord.....	252
19 Cele Zece Degete ale Morții.....	273
20 Despărțirea unei Devorătoare de povești.....	305
Mulțumiri.....	321